

GALEB

1-2

LETNIK XXXV
1991 - 1992

MLADINSKA REVIJA
LETNIK XXXVIII. 1991 - 92
SEPTEMBER - OKTOBER 1991
ŠTEVILKA 1-2

Trst SKL

KNJIZNICA TRST

12660/1991/92

019931236

COBISS •

D.1236/1003

PRILOGA

Beneška Slovenija, prvi del
risba in slike: Boris Rebec.

NASLOVNA STRAN

Ana Tina Petkovšek, 3. r. (1990-91)
OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB.

VSEBINA

Tone Pavček: Prvošolska parada	1
Meta Rainer: Tom v Sloveniji	2
Vlado Firm: Zvitorepka in jazbec	4
Miha Maté: Konec poletja	6
Vojan T. Arhar: Dolgobrad	8
Stana Vinšek: Jeseni	9
Josip Ribičič: Šum	10
Tone Pavček: Šala za šolo	11
Jelka Bakula: Znanje	12
Franci Lakovič: Mak	13
Vojan T. Arhar: Uganke	13
Branka Jurca: Dva junaka	14
Franjo Frančič: Pol sonca	15
Jožko Lukeš: Pes in mačka	16
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Nika	18
Pobarvanka	19
Od pike do pike	20
Labirint	21
Peter Furlan: Ronč in Brenč	21
Majda Koren: O slonu, ki je hotel v šolo	22
Neža Maurer: Rjav sprehod	23
Vojan T. Arhar: Smola	24
Kajetan Kovič: Kje in kako mačke spijo	25
Danilo Gorinšek: Spanec	26
Miroslav Košuta: Ptička smejalka	27
Neža Maurer: Naša sosedna žaba Kvika	28
Danilo Gorinšek: Sladkosnedec	29
Zapožmo veselo:	
Janez Bitenc: Jež	30
Vojan T. Arhar: Uganke	30
Niko Grafenauer: Glasbenik	31
Mojster Peteršiljček: Iz malega raste veliko	32
Pripr.: Kristina Kovačič: Tudi jaz berem strip	34
Mali instrumenti:	
Pripr.: Mira Voglar: Trobente	36
Branka Jurca: Strašilo Rompompom	37
Meta Rainer: Pesnik	39
Berta Golob: Nekdanje igre	40
L.A.: Okno v svet	42
Vojan T. Arhar: Uganke	44
Dunja Grgič: Svinčnik, rišil	45
Knjižne novosti:	
Marij Čuk: Srečno, »Kekec!«	46
Urednikova beležnica	47
Šolarji pišejo	47
Jože Petelin: Uganke in zanke	48

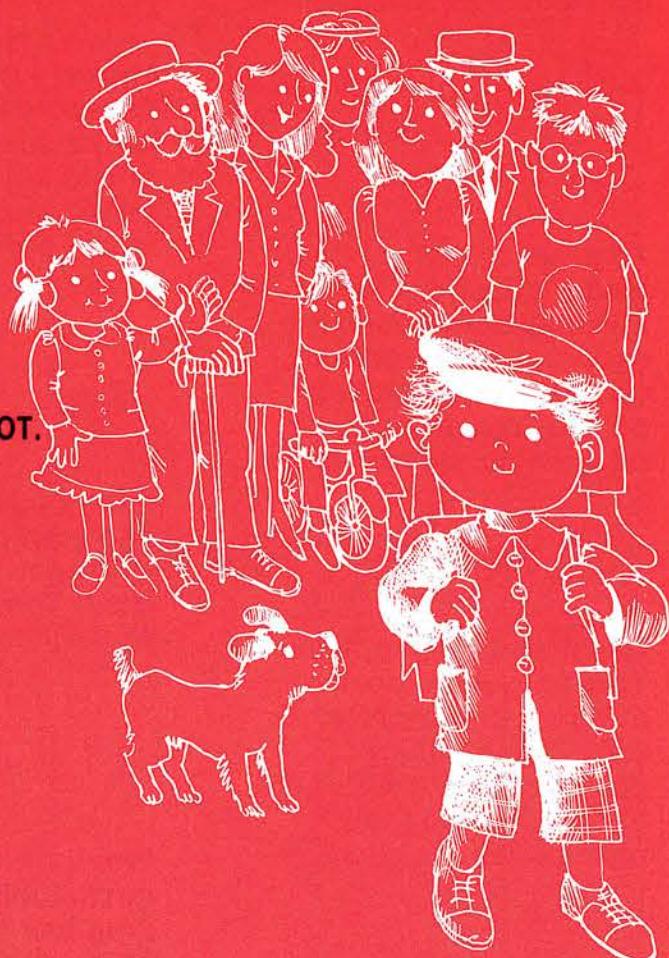
Ilustracije za prvo, dvojno številko Galeba so na redili: Vesna Benedetič (str. 14, 22, 39); Barbara Boneta (str. 8, 37, 38); Marjanca Jemec Božič (str. 1, 7, 9, 15, 25); Marjeta Cvetko (str. 12, 23, 24, 27, 29); Peter Furlan (str. 21, 32, 33); Karmen Goričar (str. 28); Dunja Grgič (str. 45); Božut Pečar (str. 5, 10, 13, 17, 26, 31); Jelka Reichman (str. 41); Bine Rogelj (str. 3, 11); Magda Tavčar (str. 18, 19, 20, 21).

Tone Pavček

Ilustr. Marjanca Jemec Božič

Prvošolska parada

**VES NAŠ BLOK
KRASI DANES
VESEL SLAVOLOK.
VSE STOJI, SE SMEJI,
RADOVEDNO PREŽI,
KDAJ SE POJAVI
NA VRATIH MATEVŽ
S TORBO NA RAMI
IN SE ODPRAVI
SVEČANO, A PEŠ
PO HUDI POTI
UČENOSTI NAPROTI.
BLOK.
SLAVOLOK.
STISKANJE ROK.
IN REVČEK MATEVŽ.
NAJ MU BO LAHKA POT.**

TOM V SLOVENIJI

Na vabilo iz Ljubljane
Tom takoj na noge plane,
dolge vožnje ne boji se,
saj dobil bo mnoge vtise,
do sedaj še nepoznane
od Slovencev in Ljubljane.

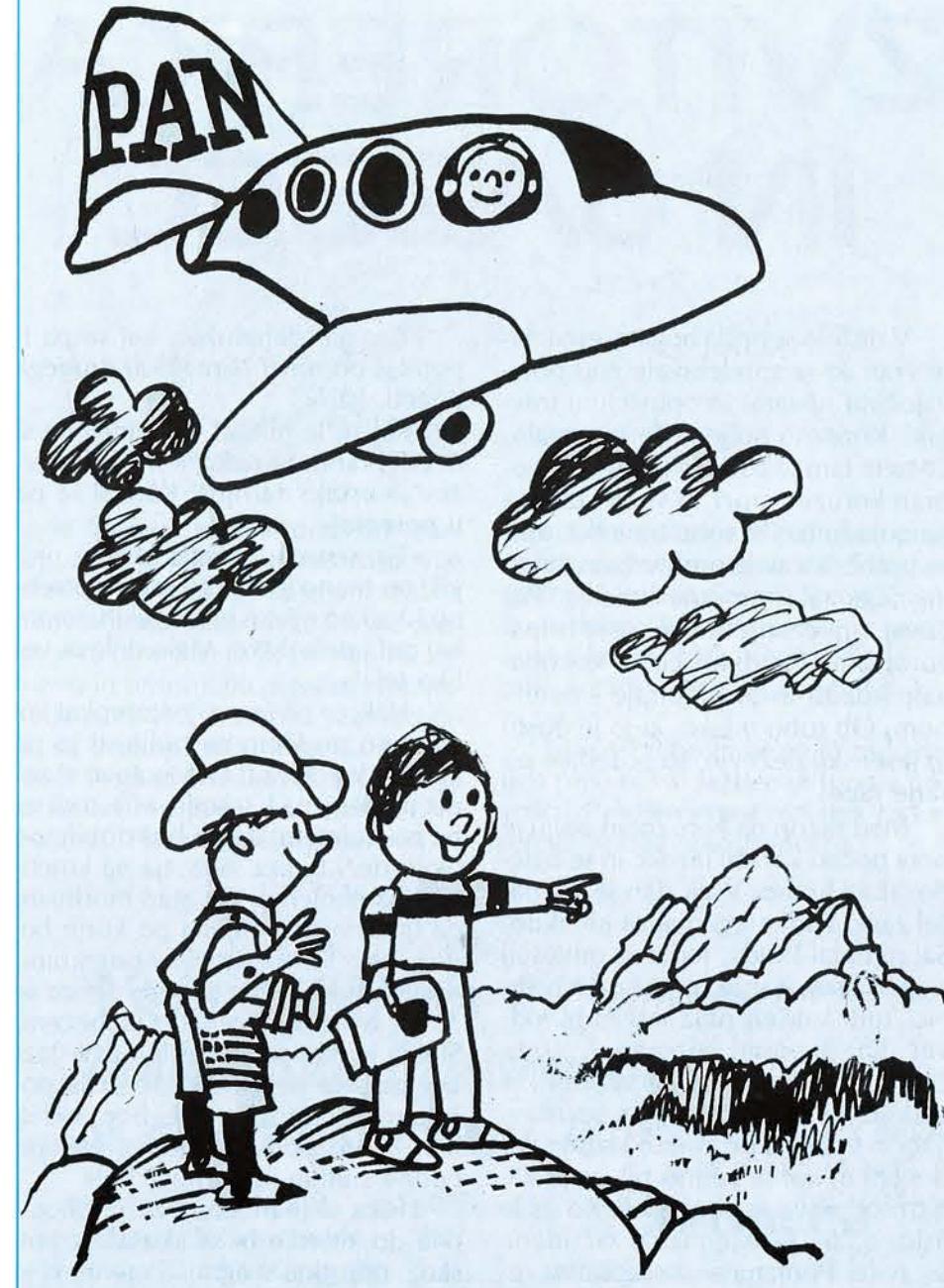
Tomi se za vse zanima,
gleda, občuduje, kima;
Zivko slika mu ponosno
našo borbo neizprosno,
vso deželo mu razkaže
od Triglava do Jadrána,
od gorá do morske plaže.

Čas prehitro vsem beži.
Tom se ganjen poslovi...
In doma pripoveduje,
doživljaje opisuje,
starše za Slovence dobre
in deželo našo lepo
navdušuje!

Živko gre na aerodrom,
pelje Tomija na dom.
Najprej lep, iskren sprejèm,
pa poljubček in objèm, —
kaj pa zdaj? Namesto spat
grésta koj raziskovat
mesto in deželo našo,
za oči prelepo pašo!

Živkova družina pa
fanta pogosti oba
s špecialitetami,
ki pri nas se jih dobi.
Mladi Tom-Amerikanec,
že je njihov dober znanec!

Pravi, da v deželi tej
gostoljubje nima mej.
Zdaj ima prijatelja
Živka, ki velja za dva!

ZVITOREPKA IN JAZBEC

V deželo je prišla bogata jesen. Jate vran so se spreletavale nad počivajočimi njivami in opustelimi travniki. Koruzno polje je že samevalo. Le tu in tam je ostal še kakšen nepobran koruzen storž in vabil jazbeca na pojedino. Ob robu travnika, kjer se potoček zavija proti vrbam žalujkam, je stala samotna kmetija. Pes čuvaj, privezan z verigo, se je hriavo oglašal. Na dvorišču so kokodale kokoši in se prepirale s petelinom. Ob robu mlake, ki jo je pustilo jesensko deževje, so posedale pisane race.

Med razori na koruznem polju je prav počasi koračil jazbec in se ogledoval za hrano. Vsak dan je kaj našel zase. Tudi preganjal ga ni nikdo. Saj ni delal škode, jedel in privoščil si je le tisto, kar je ostalo na njivah. No, tudi kakšen polž mu ni bil odveč. Kar je postal pozoren. Iz grmičevja, ob robu travnika, se je prikazala lahkonoga zvitorepka, se ustavlala in vohljala po zraku. Jazbec, radoveden, kot je vedno bil, se je kaj hitro odpravil lisici naproti. Ko ga je lisica opazila, se je malce začudena ustavila. Pomahala je s košatim repom in se zahihitala:

»Tja, tja, debeluhar, kaj se pa ti potikaš po njivi? Nimaš kaj drugega početi, kaj?«

»Kaj se le hihihaš, ne vidiš, da si iščem hrano. Še nekaj koruznih storžev je ostalo na njivi. Kam si se pa ti potepla?«

»Tja, seveda. Potepla sem se, praviš, po hrano grem. Ni mi je potrebno iskati po njivah in travnikih. Imam kaj rada priboljške. Malo dela in veliko jela!«

»Nak, to pa že ne, zvitorepka! Jaz si hrano poiščem na polju, ti jo pa kradeš, kradljivka! Prav gotovo si zo-pet namenjena k sosedu. Hja, tudi tebe bo doletelo, da jih boš dobila po tvoji rdeči butici. Aha, tja na kmetijo si namenjena!« »Ti, stari modrijan, da tja sem namenjena po kurje bedro, veš. Samo skočim, pograbim, odnesem in že me ni več.« Lisica se ni več marala prerekati z jazbecem. Stekla je, kar so jo nosile noge. Jazbec pa si je dejal: »No, še malo počakam tu na robu njive, bom videl, kaj se bo izcimilo iz tega. Nekam čudne slutnje imam, he, he!«

Lisica se je medtem že pritihotila do kmetije in se skušala zriniti skozi odprtino v ograji. Petelin, ki je vzletel na varno streho kokošnjaka,

se je ščeperil in prestopal od jeze. Opozoril je kokoši, da so napravile pravcati direndaj. Že se je prikazal na hišnem pragu gospodar z lovsko puško v rokah. Brž jo je prislonil k ramenu in pritisnil na petelin. Joj, kako je počilo! Zvitorepka je poskočila, se prekopicnila in stekla na vso moč. Tega ni pričakovala. Njen lepi in košati rep je bil ves osmojen in počrnel. Pa še skelelo jo je. »Oj, ti

smola, ti smola«, je hlipala, »pa prav danes, da me bo takole videl še stari godrnjač jazbec. Seveda, privoščil mi bo in dejal: 'Prav prav, kazen za poskusno krajo.' Nak, ne bom lovila le miši, kot mi vedno dopoveduje ta koruzar.«

Tam ob robu njive pa je zadovoljen prikimaval jazbec in ji prav privoščil osmojen in počrnel rep, na katerega je bila tako ponosna.

*Vsem šolarkam in šolarjem
obilo sreče in uspehov
v novem šolskem letu*

želi GALEB

Konec poletja

V vasi je drugi dan vrelo kot v kotlu. Med dvema miličnikoma je z lisičami na rokah stopal Fridl. Ni si upal dvigniti pogleda, mračno je bolščal predse. Za njimi se je majal težko natovorjen voz z naropanim bogastvom.

»Prav treba mu je bilo, pogoltnežu,« so govorili ljudje. »In to zdaj, tri leta po vojni, ko se ničesar ne dobi... Ta bi še človeka odrl, ne samo žival... Ta človekoderec...«

Ko se je kolona približala dečkom, je Fridl nenadoma dvignil glavo in se srepeče zazrl vanje:

»Tako torej, to ste mi vi skuhali, mulci! In ti, in ti Cene, ki sem ti bil kot oče...«

»Kot oče, z bičem v rokah, a?« se je obregnil vanj Možganček. »Lahko je biti takšen oče, a ne, Cene?«

Cene pa mu ni odgovoril. Še enkrat je podoživil vse tisto, kar je moral prestati v svinjaku. Spomnil se je tudi tistega jutra v Jesihovem skednju in tistih vil, ki so se kot harpuna zapičile v pod. Stresel se je in dve debeli solzi sta spolzeli po njegovih licih. Ko je Fridl to opazil, je mislil, da ga je vseeno ganil, zato je nadaljeval:

»In kdo bo zdaj skrbel zate, nesrečnik? Kdo bo zdaj skrbel zate?«

»Nič ne skrbi, nebodigatreba! Nič ne skrbi,« se je tedaj oglasila iz mnogice Taprisrčna Johanca. »Jaz ga bom vzela k sebi, kot sin mi bo, huje mu ne more biti, kot mu je bilo pri tebi!« Prerinila se je k Cenetu in mu toplo položila roko na ramo. Fridl pa je spet povesil pogled in se mračno zazrl v pot pred seboj. S sklonjeno glavo je zapuščal vas.

Dečki so sedeli ob ribniku. Komarji sedaj niso bili več tako nadležni in v zraku ni bilo več čutiti tiste zadušljive soparice. Tudi Liza je bila sedaj mnogo bolj umirjena. Zadovoljno je mulila travo in sem in tja segla po kakšnem grmovem listu nad seboj. Ni se zmenila zanje.

»Frenki ima že nove čevlje, te kaj tiščijo, a?« se je zajedljivo oglasil Možganček.

Frenki je zardel, kot bi se sramoval pred drugimi, ki so bili še vedno bosi.

»Olrajt mi jih je kupil, stric Olrajt!« se je brž popravil Frenki.

»Dobro je imeti takšnega strica,« je dejal Jazbec. »Vsako leto ti na jesen kupi nove. Tudi moj stari mi jih je obljudbil, za v šolo, je dejal. Tri leta bodo morali vzdržati, tako mi je zabičal. Nič ne bo z drajsanjem. Zima pa je tako dolga!«

»Še malo in morali bomo spet v šolo,« je zavzdihnil Debrelinko.

»Nič več se ne bomo dobivali v Brezovem gaju,« je pristavil Vencek in podrezal v žerjavico.

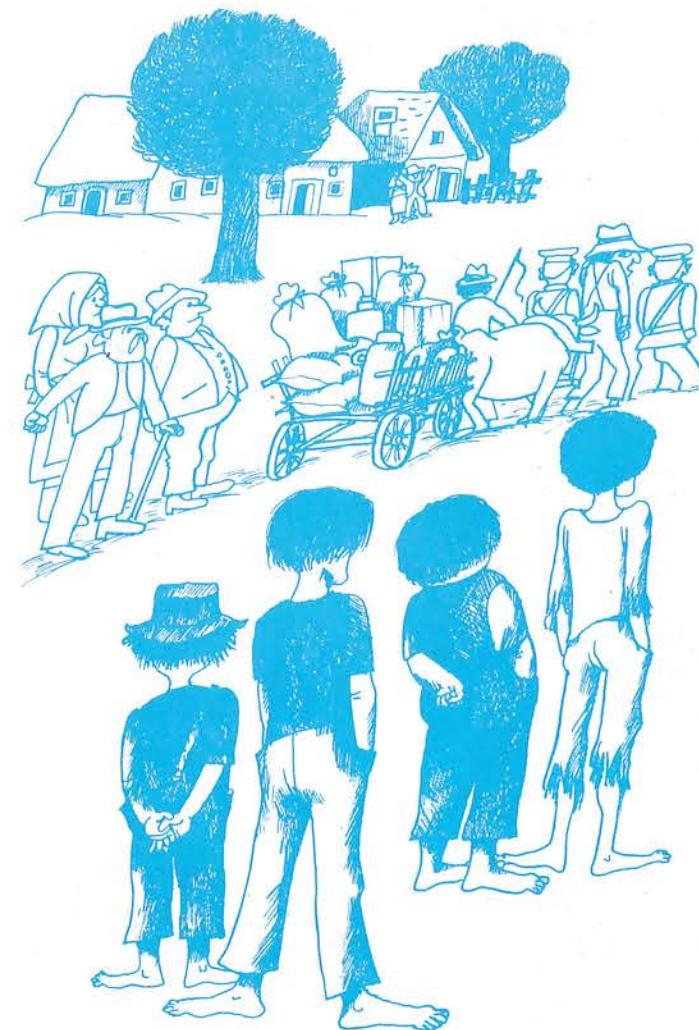
»Kaj bi se cmerili? Kot bi mignil, bo leto naokoli in spet bomo tukaj,« jih je začel pomirjevati Nac.

»Do takrat pa glavo na brus,« se je zasmehjal Možganček.

»Adijo krompir, pečena jabolka, koruza...« je pričel Jazbec.

»In čaplja,« ga je hitro dopolnil Ječmenček.

»Fridl je pa le na varnem. Ričet mu je preskrbljen, a kaj, ko se je na makarone in na konzerve navadil. Saj ga bo še vzelo,« je dejal resno Bombarde, dečki pa so se namuznili.

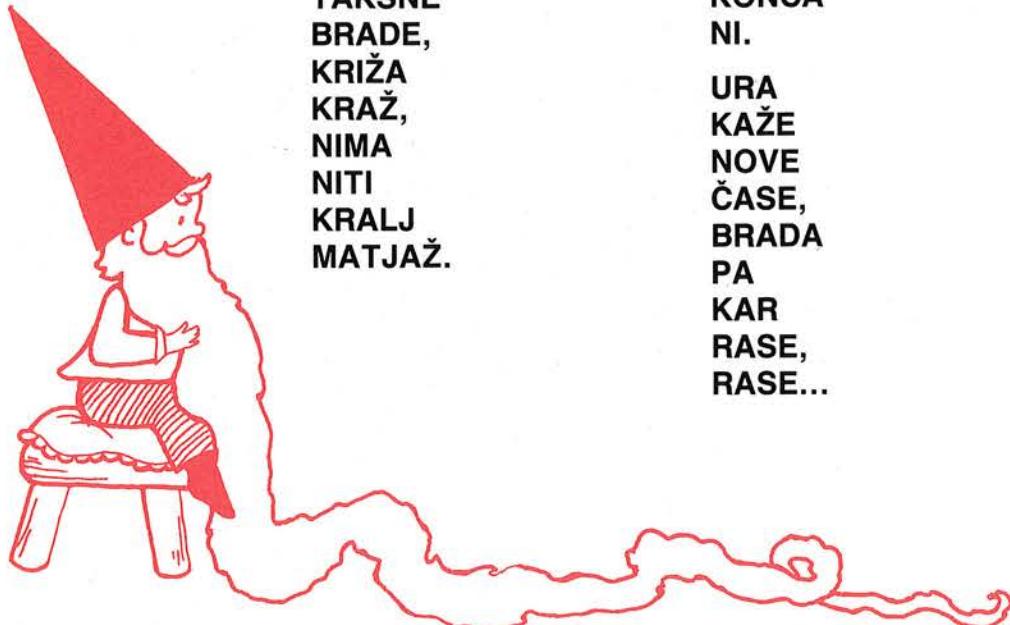
DOLGOBRAD

STAR
ŠE
NI,
A
NI
VEČ
MLAD.
KDO?
EJ,
PALČEK
DOLGOBRAD!

TAKŠNE
BRADE,
KRIŽA
KRAŽ,
NIMA
NITI
KRALJ
MATJAŽ.

DOLGA
JE
NAD
STO
PEDI,
VIDETI
JI
KONCA
NI.

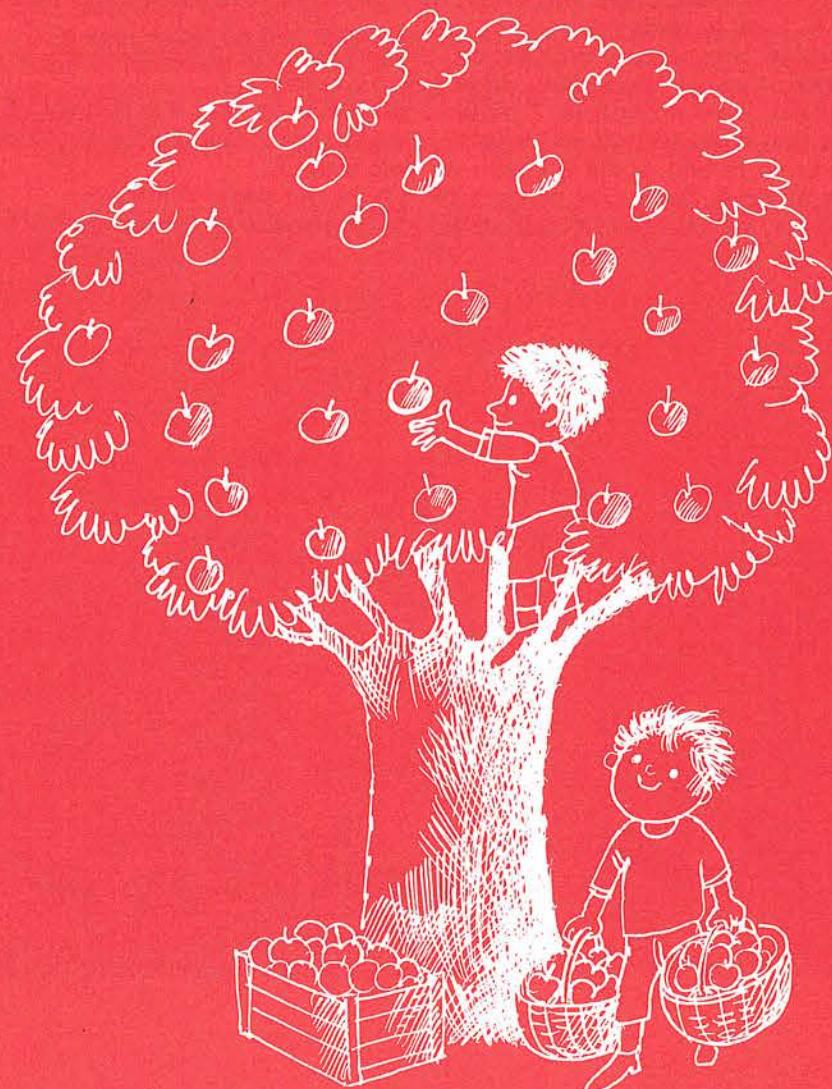
URA
KAŽE
NOVE
ČASE,
BRADA
PA
KAR
RASE,
RASE...

JESENI

Jesen ti prekrasna
si polna dobrot:
končano je delo,
saj žito je zrelo,
rodila je trta,
drevo sredi vrta
nam žlahtni da plod.

Življenja prekrasna
mi klije pomlad.
Poletje, daj meni,
ko stal bom v jeseni,
da vse bo zorelo,
da z umom bo delo
rodilo mi sad.

SUM

Na zunanji strani okenca ene izmed drvarnic so sedeli vsi trije in zamišljeno gledali predse. Saj so tudi imeli kaj premišljevati. Frančku je bil zmanjkal lep meter. Tak zložljiv in še nov. Pa tudi njegov ni bil, ampak ga je bil vzel iz očetove miznice. Pred kosilom so merili z njim prostor za igranje s frnikolami. Potem so morali h kosilu in medtem je meter izginil. Lado pravi, da ga je ukradel Branko, tisti Branko, ki mu mati ne dovoli, da bi se igral z njimi. Da je bolan, pravi. Če bi bil bolan, ne bi hodil na sprehod z materjo, ampak bi ležal v postelji!

Matic je prvi nehal premišljevati. Dregnil je Lada in vprašal: »Pa je bil res Branko tisti, ki si ga videl, da je šel tod mimo?«

»Branko je bil. Prisežem! Z materjo sta prišla od nekod in Branko se je prav ob tem oknu ustavil za trenutek. Dobro sem videl. Gledal sem skozi okno, ker še ni bilo očeta h kosilu, in sem videl.«

»Pa si videl, da je vzel meter z okna?« bi rad vedel Franček.

»Nisem, saj takrat še nisem vedel, da si pozabil meter na oknu!«

»Ali veš prav za gotovo, da si dal meter semle na okno?« je Matic vprašal Frančka.

»Seveda vem. Prav semle v ta kot sem ga dal!« je pokazal Franček. »In ko sem šel h kosilu, ga nisem imel, tudi to vem. Saj meter ni frnikola, da bi mi padel iz rok, ne da bi vedel.«

»Branko ga je ukradel, meni verjemita!« se je razburil Lado. »Prejšnji teden sem pustil pred našimi vrati vrtavko z bičem vred. Oboje je izginilo. Neden drug je ni mogel vzeti kot on, ki stanuje v zadnjem nadstropju nad nami. In popoldne sem slišal skozi strop neko brnenje. Takrat se je prav govorilo igral z mojo vrtavko. Branko je tat in njegova mati ni nič boljša, ker mu dovoli, da prinaša domov reči, ki niso njegove.«

»Njegova mati je šivilja,« je zamrmral Matic, »morda je šivalni stroj brmel.«

»Ti vedno koga zagovarjaš!« se je jezil Lado.

»Pomenimo se raje, kako bi Branka prisilili, da mi vrne meter! Kaj ko bi vsi trije šli k njegovi...« je hotel Franček nekaj predlagati, pa je sredi stavka utihnil in se zastrmel v vhod na dvorišče.

Na dvorišču se je prikazal Branko. Počasi se je bližal z metrom v roki.

»To sem našel na tem okenčku, ko sem se vračal z materjo od zdravnika. Mati je rekla, da je najbrž vaš, ker da vas je videla skozi okno, ko ste merili z njim!« je dejal in obraz mu je žarel od veselja, da more storiti trem fantom uslugo.

Frančku, Maticu in Ladu je vzelo sapo in zardeli so od sramu.

Tone Pavček

Ilustr. Bine Rogelj

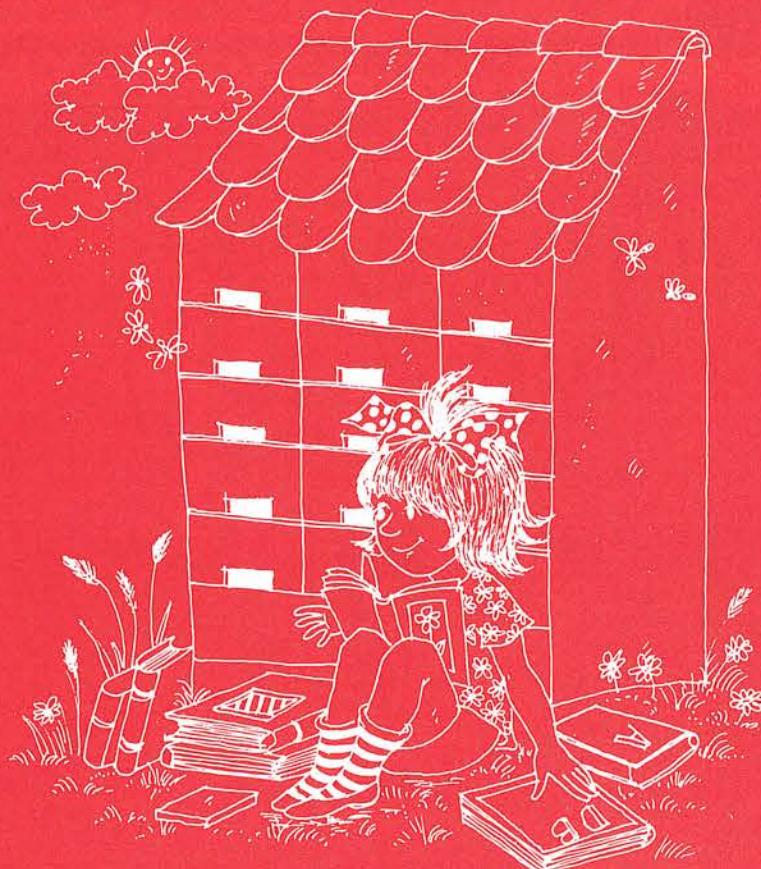
ŠALA ZA ŠOLO

ČE STE ZA ŠOLO, A NISTE ZA ŠALO,
VAS BO POBRALO!
PRIŠEL BO NA MAH,
NA ŠESTIH NOGAH
LEV, STRAŠNI LEV
IN NE BO REKEL
NE BEV NE MEV,
PA VAS BO ZMLEL
V SONČNI PRAH,
PREDEN ZAVPIJETE: AH!

ZNANJE

MED NAM ČEBELICE NOSIJO V PANJE,
V ŠOLI PA PRIDNO NABIRAMO ZNANJE.
V DELU IN TRUDU VES DOLGČAS IZGINJA,
ZNANJE SE NAŠE V BOGASTVO SPREMINJA.
TAKO SICER MAJHNI SMO, VENDAR BOGATI,
SAJ PISATI ZNAMO IN TUDI ŽE BRATI.

Mak

ZA SPOMIN NA
VOJNE ČASE
CVET NA GROBU
TVOJEM RASE,
MAK, KI RDEČ JE
KAKOR KRI,
KI PRELIVAL
SI JO TI.

Vojan Tihomir Arhar

UGANKE

Znotraj votla gospodična,
pisana, okrogločna,
spremljevalka sem otrok,
poskakujem naokrog.

(ZOGA)

Kljun rumen,
široke tace,
v vodi čolni,
to so...!

(RACE)

V gozdu teta
kar se da,
trka, če je
kdo doma.

(ZOLNA)

Dva junaka

Jakec in Roki sta bila tisti dan zadnjič v vrtcu — jeseni bosta že šolarja. Po dvojčka je prišel oče. Jakec in Roki sta imela vzgojiteljico Majdo nadvse rada. Držala sta jo za roke. O, če bi šla Majda z njima v šolo! A kaj — Majda je in ostane v vrtcu!

Rokec se je korajžno držal, Jakec pa je začel nabirati šobo, zdaj zdaj bo zajokal. Oče je videl, koliko bije pri Jakcu ura, pobožal ga je po laseh in rekel: »Jakec, pa se ja ne boš jokal! Poglej, kakšen junak je Roki!«

Roki se je ozrl proti Majdi — ne, ne bo se jokal! — Jakec pa je zaklical na ves glas: »Jaz pa nisem junak, da veš!« in je zajokal in zahlipal in solze so stekle po licih ko dež v aprilu.

»No, junaka pa takaj!« je rekel oče.

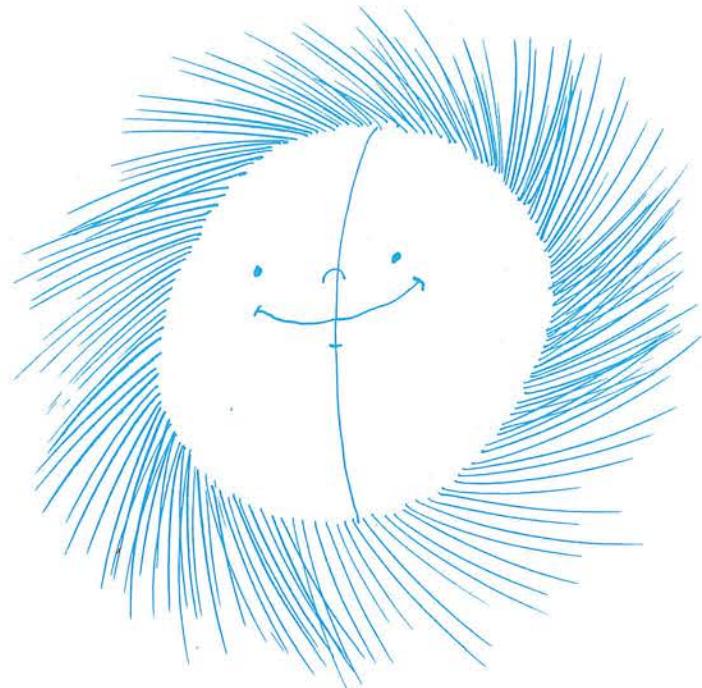
»Nič solz. Flik flok! Šolarja bosta, v vrtcu na obisk pa bosta še vedno lahko prihajala!« je rekla vzgojiteljica Majda.

Ni minilo dolgo in Jakec in Roki sta vrtec in vzgojiteljico Majdo sama obiskala. Ko sta se vrnila domov, sta hitela risati. Priostreni palčki sta namakala v črnilo in risala sta, vsak na velik list papirja. Jakec je narisal čez ves list vzgojiteljico Majdo, Rokec vrtec in pred vrtcem otroke.

Oče in mama sta bila njunih risb vesela, oče pa je še tisti dan obesil njun vrtec na steno.

Pol sonca

Dajte vsaj pol sonca za tiste brez otroštva.
Otrokom, ki so jih ogoljufali za pravljice.
Otrokom, ki se bojijo jutra.
Otrokom, ki so krivi samo to, da so otroci.
Njim poklanjam tole pravljico:

Pol sonca

Nekoč je bilo sonce zelo žalostno in samo. Nič več ne bom sijalo, je reklo, preveč krivic vidim na tem svetu. In kot da ne morem nič storiti.

Luna in sonce sta se srečala nekje sredi zore,

— O, sonce, ne bodi krivčno, otroci se te tako vesele, pravi luna.

Daj pobožaj jih kdaj s svojimi zlatimi žarki.

— Res, si res tako žele, je reklo sonce,

— Res, je dejala luna, vsako jutro te čakajo.

In od tistega dne je sonce pol svojega srca podarilo otrokom z nešrečnim otroštvom.

Le poglejte ga kdaj ob jutrih.

Tudi za vas sije.

PES IN MAČKA

Veste otroci, zakaj se mačka in pes tako postrani gledata?

No le poslušajte. Bil je pred tolikimi in tolikimi leti kmet, ki je pridelal vsako leto veliko pšenice. Spravljal jo je seveda v velike vreče in nato v kaščo.

Ko se je nekega dne podal v kaščo, da vidi, koliko je še v njej pridelka, je z začudenjem opazil, da so vreče veliko manjše, kot so bile. Začel je rentačiti proti grdemu tatu, ki mu je kradel pšenico. Da se to ne bi več ponovilo, je zvečer pripeljal v kaščo svojega psa, da bo čuval vreče.

»Glej, da pridno čuvaš in da mi uloviš tatu. Nagradil te bom z lepim kosom svinjine in še z dobro kostjo.«

Pes ga je zvesto poslušal, pri sebi pa si je dejal. »Nič ne skrbi, gospodar, za svoje žito. Pripeljal ti bom tatu, da mu naviješ malo ušesa.«

Gospodar je modroval in se jezil po svoje, pes pa je tudi, po pasje, obljudbljal svojo pomoč.

Zvečerilo se je in pes je postajal utrujen. Ker ni slišal nič sumljivega, je lepo zadremal in sanjal o svinjini, ki mu jo je kmet obljudbil. Tako dobra in slastna je bila, da se ni mogel in ni mogel prebuditi.

Drugo jutro se je kmet takoj podal v kaščo. In, joj, kaj ga je tam čakalo! Pes je lepo spal in sanjal o slastnem prigrizku, vreče s pšenico pa so bile zopet na pol prazne.

»O, ti mrcina, mrcinasta. Tako čuvaš moje žito!« se je kmet začel hudovati. »Figo ti bom dal, ne pa kračo. Spal si, namesto da

bi čuval. Nič se ne morem zanesti nate. Kar sam bom moral stražiti tu v kašči.«

Jezno je psa odvlekel iz kašče in prav nič se ni oziral na to, da je bil pes zelo potrt in žalosten.

Zvečer se je sam podal v kaščo, da čuva svoje žito. Skoraj je bil zadremal, ko je med vrečami zaslišal rahlo šumenje. Skočil je pokonci in zagledal v svoji pšenici kopico malih mišk. »Miši, to so tatice, ki mi kradejo moj pridelek. Kaj naj sedaj storim?« Aha, se je domislil. »Mačka bom poklical, ta jih bo uničil.«

Stopil je iz kašče, zgrabil velikega mačka, ki se je grel ob peči »Kaj samo lenariš, tri sto vragov. V kašči so miši, ti pa dremas in počivaš. Glej, da mi jih takoj poloviš.«

Zgrabil ga je in odnesel v kaščo. Ko je naslednje jutro stopil v prostor, je našel tu mačka, ki je ves zadovoljen in ponosen predel ob kupu mrtvih miši.

Mačka je gospodar od tedaj dalje vedno nagradil s skodelico mleka, ubogi pes pa je lahko le sanjal o tisti lepi in dobri krači, ki mu jo je gospodar obljudbil.

Tako vidite, se je začelo sovraštvo med psom in mačko.

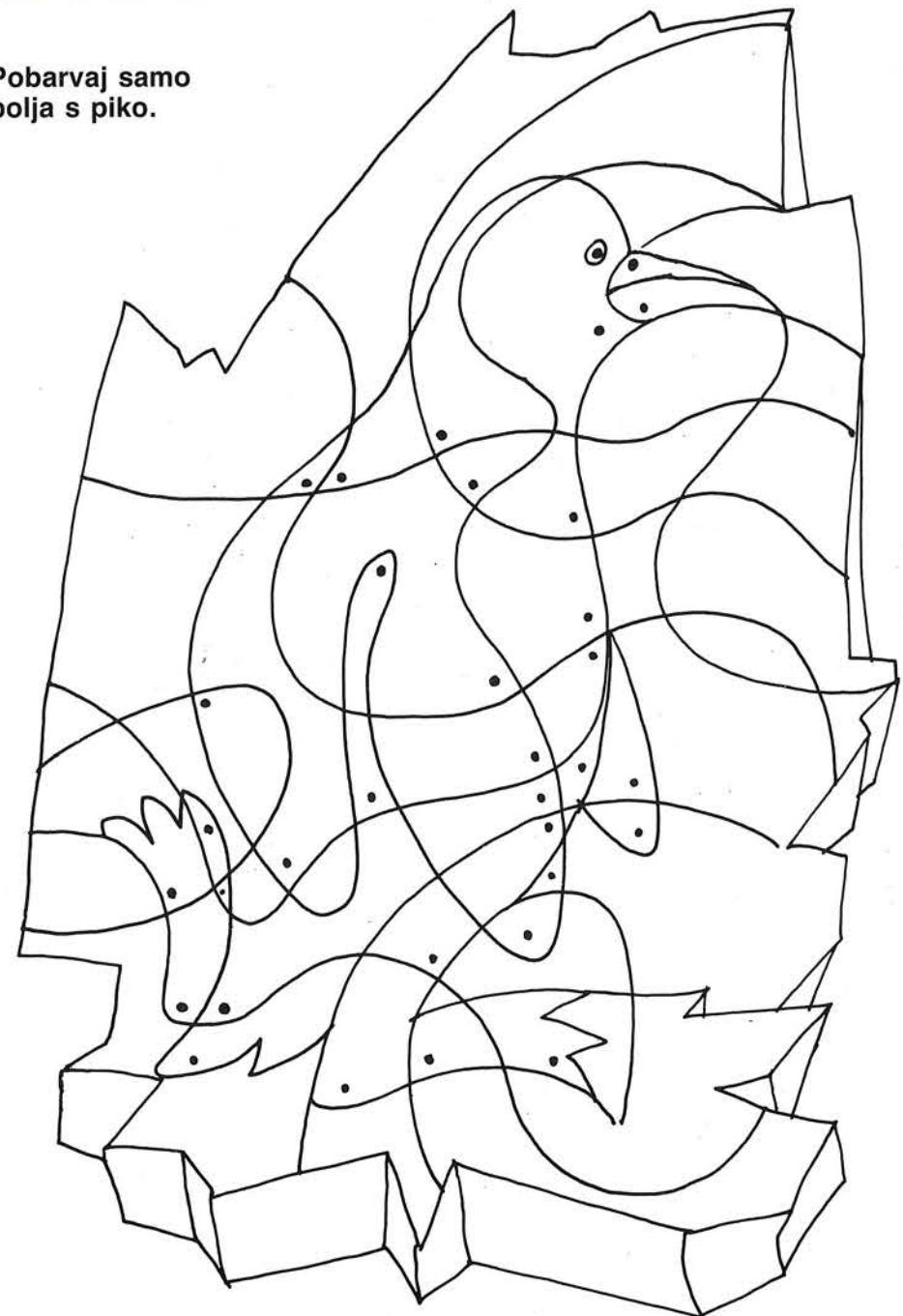
KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

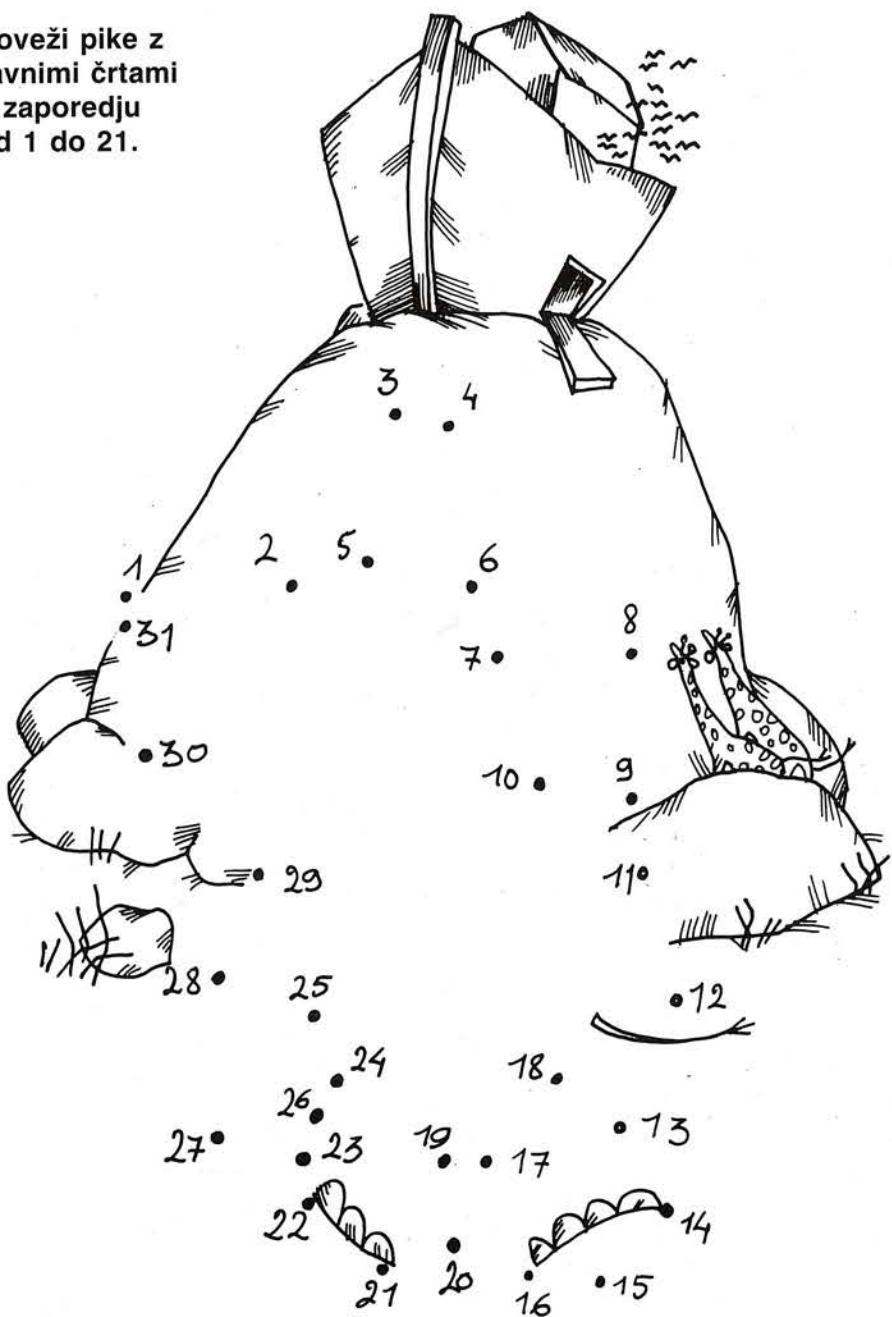
Pobarvanka

Pobarvaj samo
polja s piko.

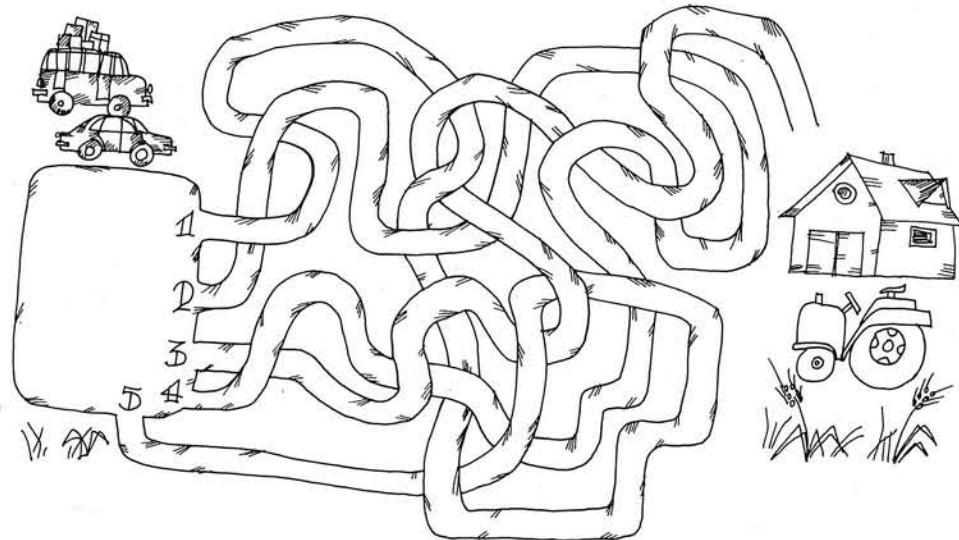

OD PIKE DO PIKE

Poveži pike z ravnimi črtami v zaporedju od 1 do 21.

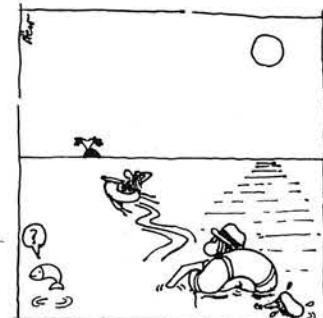
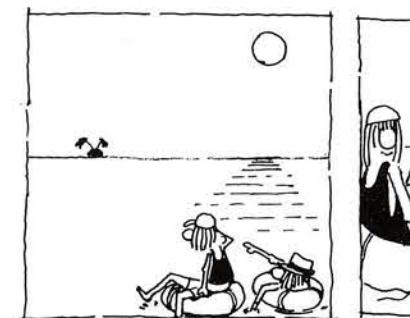
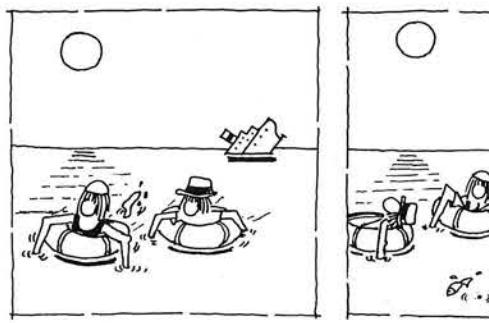

LABIRINT

KATERA POT PELJE NA DEŽELO?

Ronč in Brenč

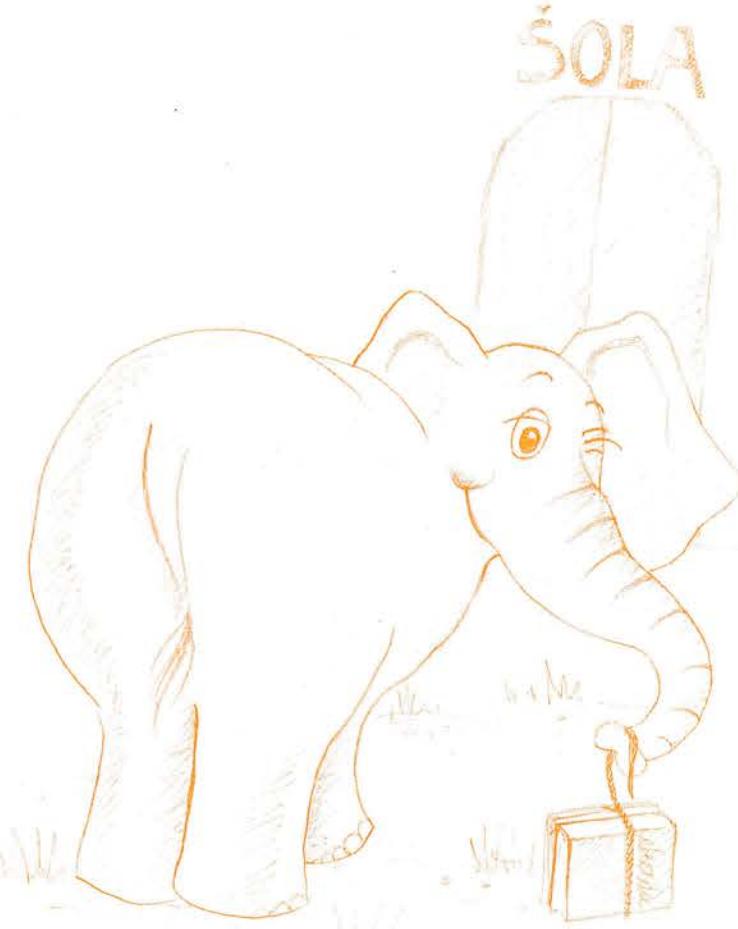
O slonu, ki je hotel v šolo

BIL JE ŠOLSKI DAN. OTROCI SO ŽE SEDELI V KLOPEH. KO JE ODZVONILO, JE PRIŠLA TUDI UČITELJICA.

TEDAJ JE NEKDO POTRKAL NA VRATA UČILNICE. MALO JE MANJKALO, PA BI VRATA PADLA S TEČAJEV. NO, ODPRLA SO SE IN PRIKAZAL SE JE PRAVI PRAVCATI SLON! MIGAL JE Z UŠESI, Z RILCEM PA JE DRŽAL RДЕО ШOLSKO TORBO.

»PROSIM,« JE ZATROBIL, »JAZ BI TUDI RAD HODIL V ŠOLO!«

HOTEL JE VSTOPITI, TODA VRATA SO BILA PREMAJHNA. NAJ SE JE SLON ŠE TAKO TRUDIL, V RAZRED NI MOGEL.

TAKRAT SE MU PRIBLIŽA MATIČEK, GA POBOŽA PO RILCU IN GA POTOŁAŽI: »NIČ NE BODI ŽALOSTEN! POJDI NAZAJ V ŽIVALSKI VRT! VSAK DAN BO PRIŠEL EDEN OD NAS IN TI BO POVEDAL VSE, KAR SE BOMO TISTI DAN UČILI. TI PA BOŠ POSTAL PRVI SLON-UČENJAK NA SVETU.«

RJAV SPREHOD

RJAVE ČEVELJČKE OBUJEM,
ODSKAKLJAM PO RJAVA POTI.
UGANITE KAM?
JESENI GREM NAPROTIV.

SMOLA

Srčki moji, kaj sem zvedel:
krokodil je slona snedel,
tri žirafe, štiri tigre,
sedem opic sredi igre,
jato papig je pomlatil,
z repom jih je z veje sklatil,
še ostrige bi naročil,
pa mu, joj, je trebuh — počil!

**VASI IN KRAJI
V BENEŠKI SLOVENIJI**

ZALEPI

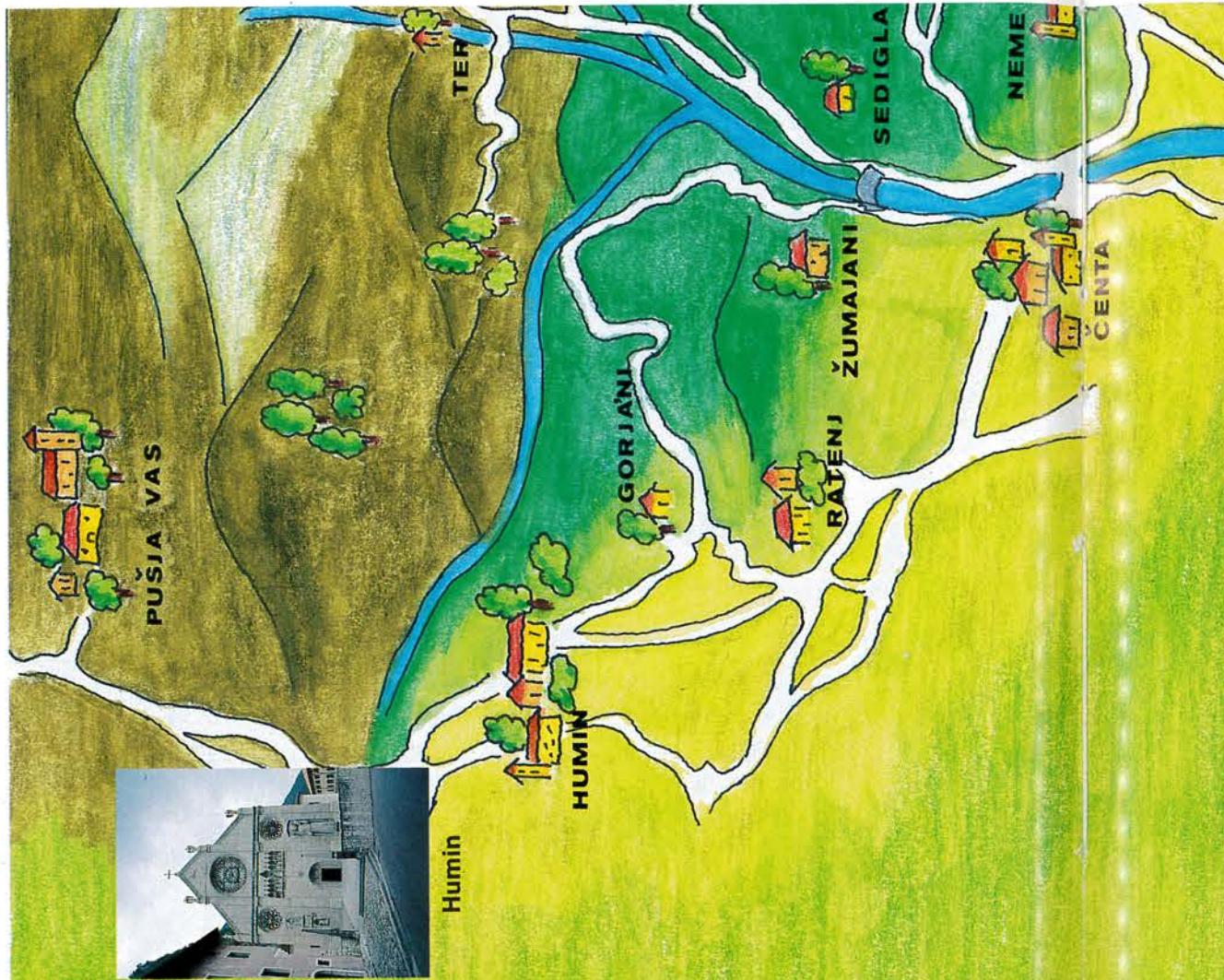
ZALEPI

ZALEPI

ZALEPI

ZALEPI

ZALEPI

Pušja vas

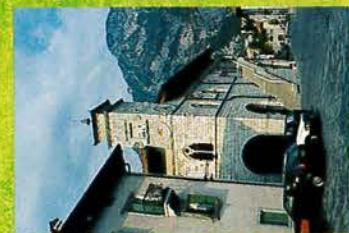
Žumajani

Čenta

Humin

VASI IN KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI - PRVI DEL

Po objavi tretjega dela izreži odvečna robova in vse tri dele zalepi. Dobil boš pregleden, panoramičen zemljevid Beneške Slovenije v Videmski pokrajini

Čenta

Sedigla

Fojda

Ratenj

Neme

Neme

Tipana

VASI IN KRAJI V BENEŠKI SLOVENIJI

Kajetan Kovič

Ilustr. Marjanca Jemec Božič

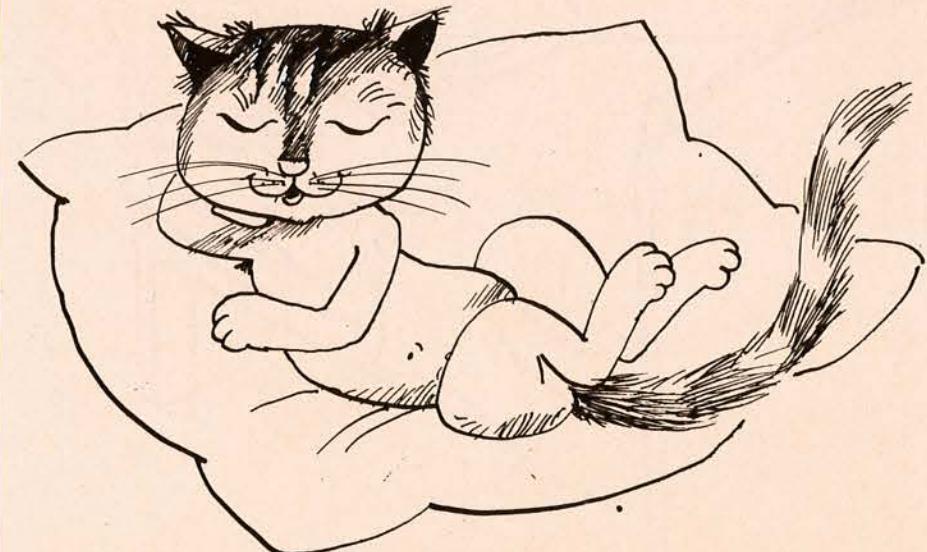
KJE IN KAKO MAČKE SPIJO

Mačke spijo ob vsakem času,
spijo ponoči in spijo podnevi,
na časopisu, na ultrapasu,
spijo na desni in tudi na levi.

Spijo na razne mačje načine:
prsno in hrbtno, trebušno, repato.
Včasih na škatli od violine,
včasih na vrtu nekje med solato.

Spijo na puhu, na perju, na žimi,
spijo za plotom, v copatu, v omari,
spijo poleti in spijo pozimi,
včasih celo v mali mačji košari.

Mačkam se tudi sanja, da spijo
v mlečnem zalivu na mačji obali.
Kadar ne spijo, sploh ne živijo.
Mačke so najbolj zaspane živali.

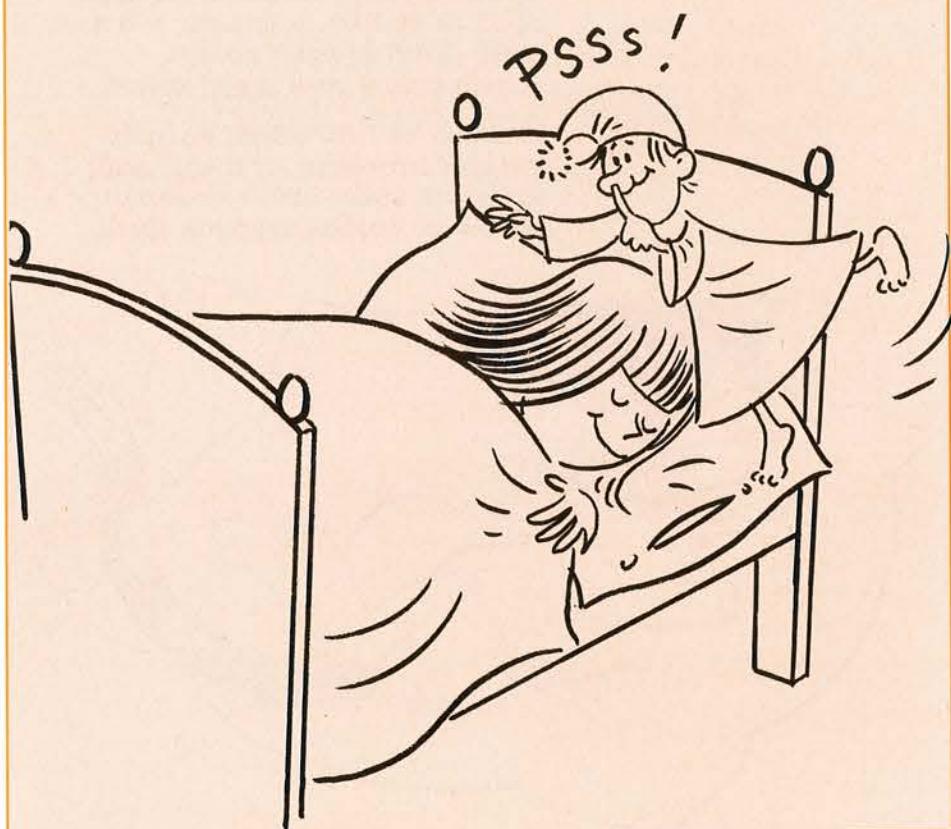
Danilo Gorinšek

Ilustr. Borut Pečar

SPANEC

PRAV VSAK VEČER ČEZ ČRNI KLANEC
PO PRSTIH K NAM SE SPLAZI SPANEC,
KO DO OČI SKRIVAJ PRISPE,
NA VEKE SKOČI, JIH ZAPRE...

KO JUTRO GRE ČEZ ZLATO GORO,
POBEGNE SPANEC BRŽ PRED ZORO,
SPET VEKE SE LAHKO ODPRO:
VESELO JUTRO VSEM NAJ BO!

Miroslav Košuta

Ilustr. Marjeta Cvetko

Ptička smejalka

Vem za sončen obraz,
kjer sredi lička
gnezdi ptička —
ptička smejalka.

Prhuta, ko da jo stresa mraz,
pa le ona stresa smeh
po nas
in vse naokrog
po tleh,
da nas žgečka po podplatih,
izpod rok
in okoli pasa.

Ko pa se moramo smejeti
skoraj že brez glasa,
ptička smejalka
zakrili in zleti —
in prši nam solze iz oči.

Naša sosedka žaba Kvika

V sedmem nadstropju živimo in naša sosedka je žaba Kvika. Zelo je prijazna in nas včasih povabi na kakšno praznovanje.

Ima lepo in zanimivo stanovanje. Sprejemnica in spalnica je v kopalni ci. Posedemo na stole, na trinožec, pručko — Kvika pa na rob polne kopalne kadi. Le kadar dežuje, se Kvika srečna preteguje in prepeva na nepokritem balkonu, mi pa sedimo na tleh v njeni kuhinji in se sladkamo z eno od treh vrst najboljših močvirnih tulipanov.

Kvika razklada in reglja, kako pojde v svoj vikend tja daleč, onkraj vseh streh in dimnikov, stran od semaforjev in cest, tramvajev in železni gnez... Tam se razteza pravljično močvirje s tremi milijoni komarjev, tri tisoč ptiči in trikrat tri tisoč žabami. Kvika ima vikend pod prastaro vrbo in na njeni korenini pomol za odskok v bazen. Od pomlad pa dokler ne pride jesen, se tam sonči, plava, prepeva...

»Oh, kvi-kvak, koncerti s komarji ob luninih nočeh so najslajši...«

Kvika ne razume, kako da imajo ljudje rajši morje kot močvirje. Njene zlatkaste oči otožno zrejo v daljno obzorje: tam je njen rojstni kraj. Da bi imela krila, to bi zletela domov. V stolpnici živi samo zato, ker ne ljubi dolgega zimskega spanja v blatnem močvirskem dnu. Tu ima centralno in k sreči

tudi svoje »prevozno sredstvo«: ni avtomobil, ne vlak, ne letalo, ne kočija, ne rikša — je košara dobrega sosedja. Mlad je, živahen, krepak in vsako po mlad hodi k močvirju opazovat nežen žabji mrest. No, jeseni gre pač po Kviko. Nekateri se mu smejejo, češ da ima rajši žabje regljanje kot radio.

Vsek ima svoj okus. Res pa je, da se vsi razveselimo, ko se hkrati z otožnim jesenskim dežjem oglasti Kvikino radoživo regljanje.

Sladkosnedec

Sredi mize lonec meda,
sladkosnedec ga zagleda,
jezik v lonec potopí,
da še — nos se v njem zgubi...

»Kdo je lizal?« mati vpraša.
Sladkosnedec: »Mucka naša!
Da sem jaz, bi prstov pet
v loncu zapustilo sled!«

Od medu mu nos blešči se,
vanj čebela zaleti se,
pa zapiči želo — pik!:
Z nosom lizal si, lažnik!

JEŽ

1. Kdo je ta stric, kdo je ta
2. Prav mi po veš, prav mi po

1. stric? S sa bo no si ti soč bo
2. veš! Ta - le stri ček je bo ter

1. dic, ti soč bo dic.
2. jež, je bo ter jež.

Prva kitica solo, druga zbor!

Vojan Tihomir Arhar

UGANKE

Rahla lučka
ne gori,
veter brž jo
razprši.

(REGRATOVA LUČKA)

Polna iglic,
ježek ni,
še pozimi
zeleni.
(SMREKA)

Hiško, kot je
nima vsak,
tiho nese
vrl silak.
(POLŽ)

Niko Grafenauer

Ilustr. Borut Pečar

Glasbenik

Svirilili, svirilili,
glasbenika smo dobili.
Sviri sviri svirilaja,
vsakih pet minut je vaja.

Vse posluša in strmi,
sviri sviri svirili...
Pedenjped igra brez not,
brez posluha in pomot.

Sviri sviri svirilija,
zmerom ista melodija,
svirilili, svirilaja,
iz piščalke mu uhaja.

Svirilili, svirilili,
danes smo si oddahnili.
Sviri sviri svirili,
mir je spet kot prejšnje dni.

Pedenjpedu je piščal
kar čez noč cigan ukral.
Svirilili, svirilili,
niso ga še izsledili.

IZ malega RASTE VELIKO

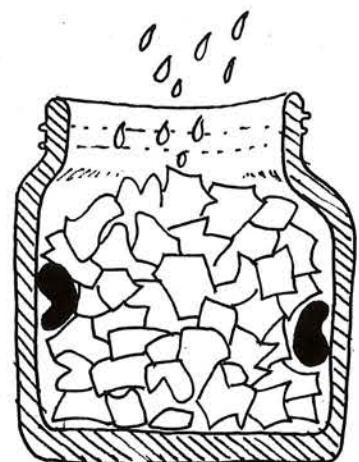
naveti in navodila za spretne vrtičkarje

FIŽOL IN GRAH v KOZARCU

Kozarec za vlaganje rahlo napolnimo s koščki časopisnega papirja. Med papir in stekleno steno kozarca damo nekaj zrn fižola ali graha, tako da bomo lahko opazovali KALJENJE.

Dobro navlažimo papir in skrbimo, da bo vedno vlažen. Kozarec pokrijemo, vendar ga ne smemo neprodušno zapreti.

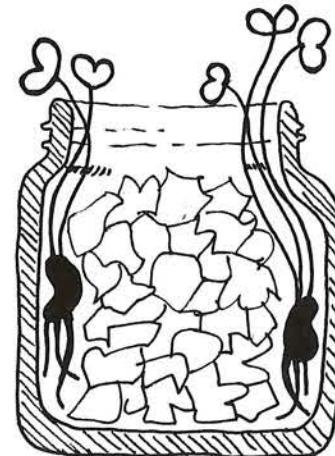

Kozarec postavimo na svetlo in toploto mesto.

Počakamo nekaj dni in kmalu bomo opazili, da so semena nabreknila in pognala korenine navzdol.

Prav kmalu se bo pokazal tudi KALČEK, ki se bo razvil v POGA-NJEK s pravimi zelenimi listi.

Poskusimo še tole.

Pripravimo še dva kozarca s fižolom: enega pustimo brez vode na svetlobi, drugega postavimo z namočenim papirjem v zatemnjeno omaro.

Fižol opazujmo vsak dan. Kakšne razlike bomo ugotovili?

Zapišimo in narišimo spremembe.

Poimenujmo tudi ob robu narisane predmete.

Ali veste, kako se uporabljajo pri vrtnarjenju?

Tudi jaz berem strip!

■ Oglej si sličice in ugotovi, v čem se razlikujejo. Za vsako izmed njih poišči ustrezeno oznako in poveži s črto.

BLIŽNJI PLAN
SREDNJI PLAN
SPLOŠNI PLAN
PRVI PLAN
DETAJL

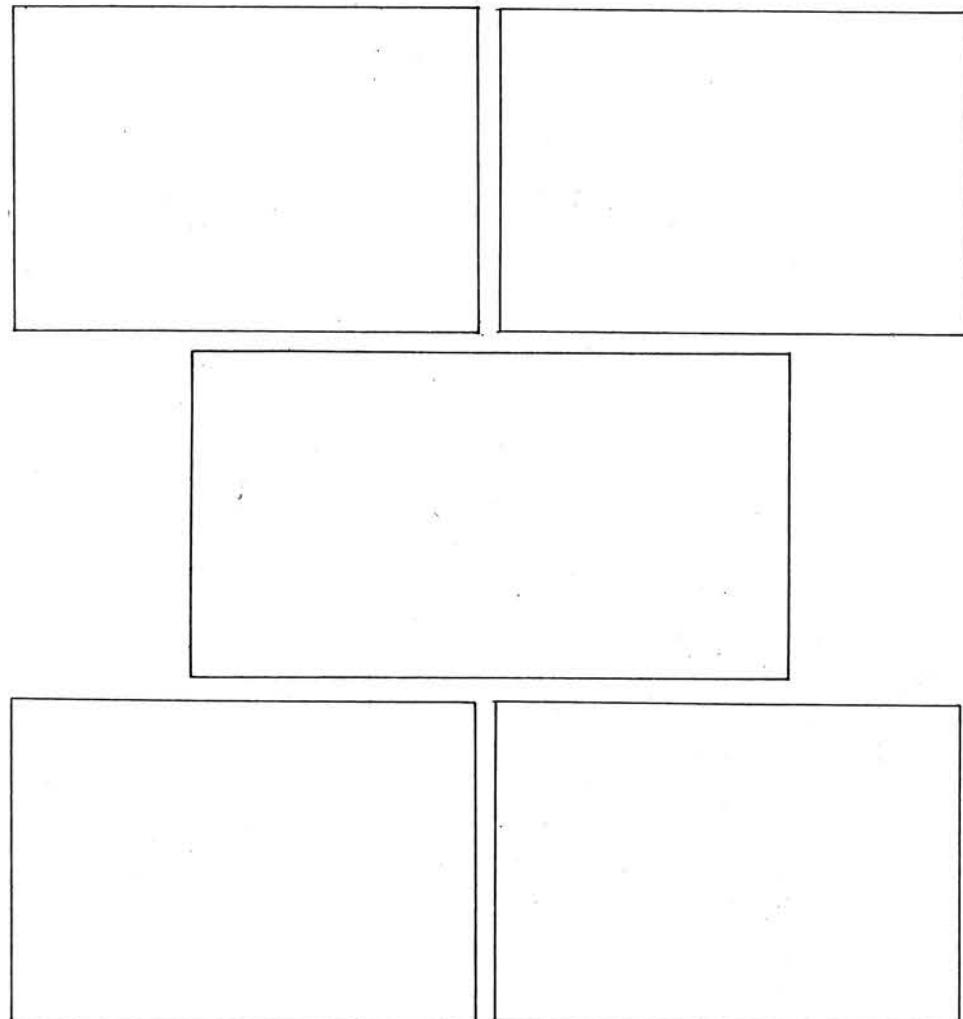
V stripu so glavne osebe in predmeti postavljeni v določenem izrezu, ki ga narekuje plan. Plan označuje odnos med prizori oziroma dogajanjem. Če ne bi bilo različnih planov, bi bil strip nezanimiv in manj razumljiv.

■ DETAJL: ali podrobnost, kaže samo del celote (predmeta ali telesa).
PRVI PLAN: v ospredju je junak. Na njegovem obrazu zaznamo vsako posamezno reakcijo.

BLIŽNJI PLAN: je doprsna predstavitev junaka.

SREDNJI PLAN: pokaže posameznika in ga zajame nad koleni, dobro vidimo tudi njegov obraz.

SPLOŠNI PLAN: ali total, v glavnem nas seznam s samim dogajanjem. Ljudje so oddaljeni, obraze težko ločimo.

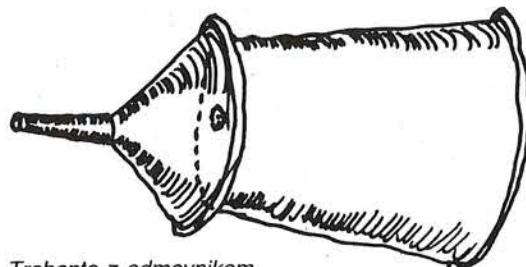
■ V stripih (najraje v slovenskih) poišči nekaj sličic v različnih planih. Izreži jih in jih prilepi v ustrezne okvirčke.

■ Za bolj ustvarjalne in domiselne.

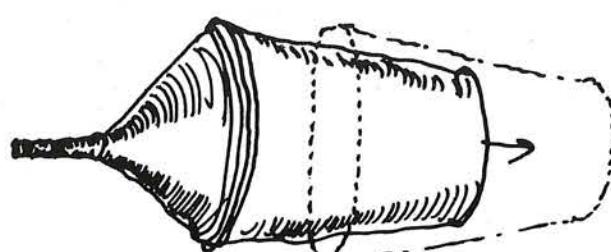
Nariši osebo, žival ali predmet v enem izmed navadenih planov.

MALI INSTRUMENTI

Trobente

Trobenta z odmevnikom

Trobenta z dušilcem

V plastičen ali kovinski lijak tropimo — pojemo: tu tu ru tu.

*Trobento lahko podaljšamo s plastičnim lončkom.
Za odmevnik.*

Dno lončka na sredini preluknjamo.

Z eno roko držimo lijak, z drugo pa lonček — odmevnik.

Na dnu preluknjani plastični lonček obrnemo z odprtino proti odprtini lijaka.

Med igranjem lonček odmikamo in primikamo.

Strašilo Rompompom

Na robu njive zlate pšenice stoji strašilo Rompompom.

Mravlja teče po zemljji in že tudi strašilu po nogi in po slamici. Mravljinje noge požgečkajo strašilo, zato strašilo Rompompom vpraša:

»Kdo mi teka po prstih?«

»Jaz, mravlja mravljica... kdo si pa ti?«

»Jaz? Jaz sem strašilo Rompompom.

Pridi bliže, da te vidim!«

»Ne, ne, bojim se tel!«

Mravlja mravljica se strašila Rompompoma tako prestraši, da steče po slamci, po zemljji in v luknjico.

K strašilu prileti zdaj metulj in si odpočije na njegovem obrazu, na prelomljeni slamici.

»Kdo mi seda na obraz?« vpraša strašilo Rompompom.

»Jaz, metulj... kdo si pa ti?«

»Strašilo Rompompom!«

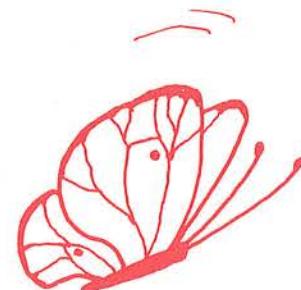
»O joj! O joj!«

Preplašeni metulj že odleti proti makovim cvetovom, ki rdeče žare sredi pšenice.

Strašilu je žal za metuljem... kliče ga, a ga ne prikliče.

Vtem zapija veter, ki je prinesel na svojih jadrilih pikapolonico. Pikapolonica zakrili in pristane na slammatem nosu.

»Kdo seda na moj nos?« vpraša strašilo Rompompom.

Pikapolonica pa ne utegne niti odgovoriti, kajti Rompompom kihne, da pikapolonico kar odnese. Toda pikapolonica se spet vrne. Sede strašilu na zapestje in reče:

»Jaz sem pikapolonica — in kdo si ti, ki si tako strašno kihnil?«

»Jaz? Strašilo Rompompom sem!«

»Joj, strašilo! Joj, strašilo!«

Pikapolonica razpre pikčasta krila in odleti.

»Pikapolonica, pridi! Saj ti nič nočem!, jo vabi Rompompom.

Pikapolonica pa ga ne sliši več, proti travniku odleti, kjer dehtijo cvetice.

Strašilu Rompompomu je žal za mravljico, pikapolonico in za metuljem.

Strašilo Rompompom je ostalo samo.
Takrat pa je prišla po travniku drobna deklica z raznobarvnimi cvetovi v rokah. Deklica je začudena. Zagleda strašilo — velikega, velikanskega moža, ki skoraj zakriva jasno nebo. Brž steče proti njemu in zakliče:

»Kdo si, veliki mož?«

»Jaz? Strašilo Rompompom... in kdo si ti?«

»Lička... hočeš rože?«

Strašilu Rompompomu zatrepeče srce.

»Seveda!«

»Strašilo Rompompom, skloni se!
Dam ti rože, sama sem jih nabrala!«

Deklica stopi na krtino in na prste.
Velika je, tako velika, da lahko ponudi strašilu pisane cvetove.

»Hvala!« se zahvali strašilo Rompompom.

»K mami moram, strašilo Rompompom...«

»Kar pojdi! Pa me še kdaj obišči!«

»Pridem. Če obljudim, pridem! Že ju-tri!«

Deklica, ki je je komaj za dober naprstnik, steče med plavicami, med makovimi cvetovi in ob težkem pšeničnem klasju.

Strašilo Rompompom se ozira za deklico, deklica pa se obrne in zakliče:

»Strašilo Rompompom, na svide-nje!«

»Na svidenje!«

Strašilo Rompompom je židane vo-lje. Pomežikne soncu in mu kaže cvet-je, ki mu ga je dala Lička.

A že prirffotajo vrabci, ti tatiči, kar v jati prilete, poletavajo strašilu pred no-som, mu sedajo na ramena in pulijo iz njega zlato pšenično slamo...

Strašilo Rompompom pa nič. Še zga-ne se ne!

Vrabci začnejo kljuvati še rože. Slam-nati mož pa se zdaj spomni, da je prav-zaprav strašilo Rompompom in zavpije:

Meta Rainer

**Jaz sem Žiga Resnik.
Mislim, da bom pesnik.
Pišem v naše glasilo
in čutim,
da me ne bo minilo,
ker mi rima
vedno »štima«,
na primer:
Najlepša je Manja,
o nji se mi sanja...**

**Nekoč, morda kmalu,
izide moja knjiga
z naslovom:
P O E Z I J E
Avtor: pesnik
Žiga Resnik.**

Rompompom!
Rompompom!
Brr!

Nato na vso moč zamahne z metlo,
da se vrabci kar razkrope.

Strašilo Rompompom pa se spom-ni na Ličko in se veseli jutrišnjega dne, ko ga bo spet obiskala mala de-klica.

Ilustr. Vesna Benedetič

Pesnik

Nekdanje igre

Najljubša igrača mnogih deklic je bila punčka iz cunj. Meni jo je naredila šivilja Ančka, ko je bila pri nas v štéri. To pomeni, da je prišla šivat na dom, tako kot so nekoč hodili na dom popravljati vsakovrstna obuvala tudi čevljari. Majhne odrezke blaga je zmečkala v kepo in jih zavila v nekoliko večjo krpo, to pa zavezala s sukancem in punčka je bila gotova. Nisem in nisem se mogla ločiti od nje, prav tako pa tudi ne od plišastega medvedka, edine kupljene igrače v naši hiši. S koleščki od sukanca sem si naredila vlak, okrog obrnjena pručka pa je bila kočija. Z njo sem se vozila po kuhinji, ki je bila na srečo zelo velika.

Zunaj smo se otroci najraje igrali ti loviš. To je bila čisto navadna tekma, kdo bo koga ujel. Kdor je bil ujet, je lovil naprej. V deževnih dneh so prišle na vrsto slepe miši. Zavezanih oči si moral iskati skriti predmet ali

pa prijatelja, ki se ti je spretno izmikal. V dolgih zimskih večerih smo potapljali ladjice in si za posamezne črke izmišljali imena mest, rek, držav, rastlin in živali.

Dokler še nisem hodila v šolo, sem rada pekla hlebčke. Lepo je bilo, kadar se je z menoj igral Gori. Hlebčke sva pekla iz mokre mivke, včasih pa sva iz nje napravila pravo vas in skoznjo speljala več poti.

Ravbarji in žandarji je bila fantovska igra, ki je zahtevala veliko prostora, spremnosti in trdih pesti. Gori ni bil nikoli ne ravbar ne žandar. Fantovska druščina ga sploh ni mikala, meni pa je prišel kar prav. Cestarjev Tinko je bil v tej igri zmerom ravbar. Čez leto se za deklice ni dosti menil, pozimi pa sva se skupaj sankala. Imel je celo smuči, pravo razkošje za tiste čase. Dovolil mi je, da sem stoplila na dilce, se ga oprijela čez pas, potem pa sva se zapeljala

po hribčku. Med zimsko veselje je spadalo še vsakdanje kепanje in pa tekmovanje, kdo bo naredil večjega sneženega moža.

Moj najlepši spomin na otroške igre pa so mlinčki in piščalke. Ko se je začel taliti sneg in je po vsaki razpoki tekla voda, smo pod curek namestili mlinček, da se je vrtel, vrtel, vrtel. To je bilo majhno kolesce iz tankih deščic, pritrjeno na leseno os. Bilo je lahko in tudi lepo izdelano. Naredil si ga je vsak sam, saj ni potreboval drugega kot palčke, pipec in nekaj spremnosti. Če je bil curek dovolj močan, je gnal več mlinčkov hkrati. To je bilo še posebno zanimivo.

Pa vseeno nas je veselje do te igre na vsem lepem minilo. Les je čez noč postal muževen in začeli smo rezati piščali: daljše, krajše, debelejše, tanjše. Vsa-

ka je piskala drugače. Rezali smo jih iz vrbovega in kostanjevega lesa. Uporabne so bile le kratek čas. Brž ko so se majčeno osušile, je drevesna skorja počila. Iz take piščali pa nisi izvabil glasu.

Mikavna igrača so bile frnikole. Kroglice lepih pisanih barv smo kotalili v jamico in jih tako pridobivali ali izgubljali. Dostikrat so mi ostale samo tri ali štiri, Tinko pa jih je pridobil celo pest.

Nočeva Lili je imela veliko celuloidno punčko, Šturmov Igor avtomobil, da je lahko sedel vanj in ga s pedali premikal, Klemenčičev Boris pa majhen električni vlak. A igrali so se sami zase, ker so bili gosposki otroci in niso spadali med vaško otročad. Bili so nam tako tujji, da si celo njihovih zapeljivih igrač ni nihče poželel.

Okno v svet

Osamosvojitev Slovenije

25. junij je bil zgodovinski dan za Republiko Slovenijo. Tistega dne je slovenski parlament oklical osamosvojitev suverene republike in v vseh slovenskih mestih in krajih so bile velike svečnosti. Samo nekaj ur kasneje so prihrumeli tanki na skoraj vse mejne prehode. Nastali so spopadi med pripadniki jugoslovanske vojske in slo-

venskimi teritorialci, ki so trajali več dni in terjali tudi več smrtnih žrtev. Mlada Republika Slovenija je bila v kleščah in je pogumno branila svojo samostojnost.

Ko se je zdeло, da bo prišlo do najhujšega, so se na Brionih sestali predstavniki jugoslovenskega predsedstva s slovenskimi voditelji in se sporazumeli za prekinitev ognja in za umik vseh enot jugoslovanske vojske iz Slovenije, kar naj bi ze zgodilo v naslednjih treh mesecih.

Medtem so se vneli ostri boji na meji med Srbijo in Hrvatsko, ki je, prav tako kot Slovenija, oklicala svojo neodvisnost. Boji so se razvneli predvsem v Slavoniji in Krajini in z nezmanjšano silo trajajo še danes, čeprav je v tem času prišlo do sklica mirovne konference v Haagu v okvir Evropske skupnosti. Podpisanih je bilo več sporazumov o prekiniti ognja, ki pa jih obe strani nista spoštovale. Predstavniki držav Evropske skupnosti se sicer trudijo za razrešitev hude jugoslovanske krize, a vse pobude izničuje zaslepjenost jugoslovanskih generalov.

Državni udar v Sovjetski zvezi

Sredi avgusta je skupina najbolj zakrnjenih privržencev sovjetskega komunizma v Moskvi izvedla državni udar. Izkoristila je odsotnost sovjetskega predsednika Gorbačova, ki je bil na Krimu, in skušala prevzeti oblast v svoje roke. Namene ji je preprečil ruski predsednik Jelcin, ki je pozval ljudstvo, naj se upre nasilne-

žem in omogoči postopno demokratizacijo Sovjetske zveze pod vodstvom predsednika Gorbačova.

Državni udar je propadel in nepremišljeno dejanje skupine prevratnikov je dalo povod za razpust sovjetske komunistične partije, ki ni več vodilna in oblastna stranka v državi.

Problemi z albanskimi begunci

Italija se je v agustu ponovno znašla pred hudim problemom. Po navalu albanskih beguncov v marcu, je albansko ozemlje sredi poletja zapustilo na tisoče beguncov, ki so dobesedno zaplenili ladje in pripluli v Bari in na obale Apulije. Hoteli so v svobodo in na zahod v veri, da se jim bo tu lepo godilo. Vladne oblasti v Rimu so imele z begunci veliko opravka, končno pa so problem rešile tako, da so begunce porazdelile po posameznih deželah. Vsi tisti, ki si niso mogli zagotoviti zaposlitve v določenem roku, so morali nazaj v Albanijo.

Vročina pa taka!

Letošnje poletje je bilo zares vroče in mnogi so iskali uteho in osvežitev v morju, ki ni bilo bogekaj čisto, saj so ponovno gospodarile alge. Vročina ni prizadela samo človeka, ampak tudi živali. Največji problem so imeli v živalskih vrtih s severnimi živalmi. V živalskem vrtu Brookfield blizu Chicaga, kjer je avgusta temperatura zraka dosegla nad 38 stopinj Celzija, so severnemu medvedu pomagali tako, da so mu v bazen vrgli velike kose ledu. Medved je na hrbtu ležal v vodi in se hladil tako, da si je na trebuh polagal led.

UGANKE

Zelena gospa
je v mlaki doma,
večkrat zakvaka,
še rajši reglja.
(ZABA)

Včasih večja, včasih mala,
knjige nosi in pisala,
tudi zvezke, najmanj tri,
a se nič ne nauči.
(SOLSKA TORBA)

Ko zaniham
sem in tja,
vsak otrok me
rad ima.
(GUGLINICA)

Je sladica,
ni potica.
Ko rojstni dan slaviš,
jo s svečkami dobiš.
(TORTA)

Zelenela sem
nekoč,
suhu starčku sem
v pomoč.
(PALICA)

Pikic šest in
eno več
razkazuje
hrošček rdeč.
(PIKAPOLONICA)

V stenah naložena,
v morju raztopljenja,
snežno bela spet in spet
zboljša vsakodnevno jed.
(SOL)

Ob vodi čepi,
s kolesi škropi,
ko zrnja drobi,
se moka praši.
(MLIN)

Luč žareča popotuje,
glej, od jutra do večera,
je svetlobe polna mera,
zlatih žarkov nam nasuje.
(SONCE)

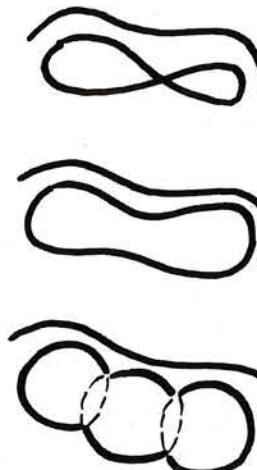
V postelj sili,
bolna ni,
skače, šavsne,
zasrbi.
(BOLHA)

Morje kapljic
iz oblaka
polja, trate, gozd
namaka.
(DEŽ)

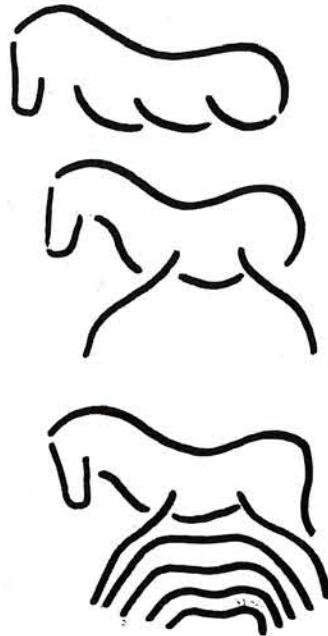
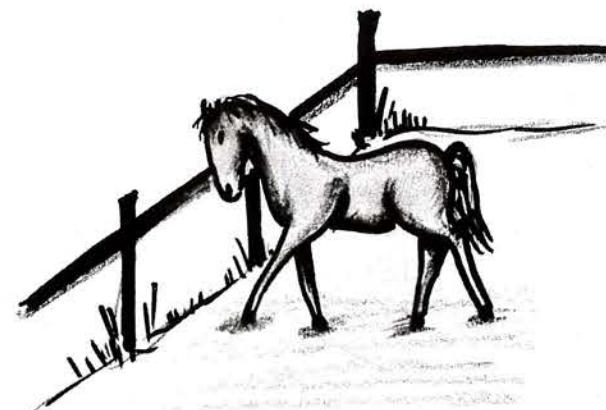
Kolobarčkov
več deset
krtom vaba
je in jed.
(DEŽEVNIK)

Svinčnik, riši!

Želje usliši!
Svinčnik riši!

- Že od nekdaj so bili slikarjem konji zelo priljubljene živali. Morda bi tokrat tudi tvoj svinčnik žezel narisati to lepo žival.
- Konja lahko začneš oblikovati z vjugastimi črtami. Naj te ne moti, če bo konj proti koncu ves in črtah. Če se bo namreč tvoj svinčnik sukal po papirju zelo narahlo, boš vse te crte lahko prebarval.
- Z mehkim zapestjem zariši najprej notranji dve vijugi in iz teh izobiluj tri kroge, kot prikazujejo zgornje skice. Nad kroge začrtaj konjčku hrbet.
- Pred sabo imaš sedaj konjev trup. Dodaj mu še noge, glavo in rep. Pomagaj si z ostalimi skicami.

Marij Čuk

Srečno, »Kekec!«

Vsako rojstvo, za katerega so vzgib plemeniti in dobri nameni, je seveda praznični dogodek. To velja za vsa področja človekovega življenja in zaradi tega toliko več za tisto, ki velja za višek in sintezo vseh njegovih umskih prizadevanj in sposobnosti — kulturo. Na tem področju, področju pisane slovenske besede, se je rodila nova mladinska revija, za katero ne moremo reči, da je povsem nova, bolje bi bilo zapisati nekako takole: rodila se je ponovno (kakšen čudež!) oziroma — stara se je preoblikovala v novo! Da ne bo več igre besed in odvečnega ugibanja, povejmo kar naravnost: septembra je zagledala luč sveta revija »Kekec«, ki je s tem imenom spodrnila »Kurirčka«. Glavni urednik mladinske revije Jože Horvat je v predstavitevem članku zapisal: »Pred vami je nova številka nekdanje revije Kurirček, po novem prva številka revije Kekec. Kekec si bo prizadeval ohraniti in utrditi dobro ime literarne revije za otroke in mlade po osnovnih šolah, po možnosti pa tudi širše; kajti dobra besedila v njem bodo gotovo radi prebirali tudi starejši, ob njih pa našli še kaj za razvedrilo.«

Že prva številka Kekca nakazuje pot, po kateri bo stopala revija. Vse polno je prispevkov znanih slovenskih pisateljev in prevodne literature, ob tem pa še vrsta člankov o slovenskem kulturnem življenju in druge zanimivosti. Najbrž je najbolj primerna za učence četrtega in petega razreda in starejše. Naš Galeb ob tej priložnosti vzklikajo svojemu novemu prijatelju Kekcu: Srečno!

UREDNIKOVA BELEŽNICA

Pozdravljeni, dragi šolarji!

Pred nekaj dnevi ste ob vstopu v šolo dobili nenadomestljiv Galebov šolski dnevnik, zdaj pa je na vrsti Galeb, ki je spet priletel med vas in vas bo s svojimi poučnimi in zabavnimi pesmicami, pripovedkami in zgodbami spremil skozi vse šolsko leto. Priporočam vam, da ga pridno jemljete, ga prebirate, rešujete uganke in sploh uporabljate pri vsakodnevnem šolskem delu.

Sezite torej po Galebu, ki vam bo v prihodnjih mesecih prinašal obilo razvedrila; za najbolj pridne, zveste naročnike in reševalce ugank pa tudi nagrade. Ne zamudite priložnosti, čimprej se naročite na Galeb in... želim vam obilo zabave.

Še nekaj! ne pozabite dopisovati v Galeb! Vse vaše dopise, doživljaje, pesmice, zgodbice, pač vse kar boste napisali in poslali, bom redno objavljal. Vendar pozor! Vse dopise in rešitve ugank odslej dalje pošljite na naslov: Uredništvo Galeba, ul. Montecchi, 6 - 34137 Trst. Ne pozabite!

Želim vam mnogo uspehov v šolskem letu in mnogo zabave z Galebom!

UREDNIK

ŠOLARJI PIŠEJO

PRI RIBIČU

Odločili smo se, da gremo k ribiču na pogovor. Spraševali smo ga o ribolovu in o ribah. Povedal nam je, da se za različne ribe prične ribolov ob različnem času. Ribiči uporabljajo za večje ribe močnejše palice, za manjše ribe pa tanjše palice. Ribiske palice so dolge od dva do šest metrov.

Ribič je lovil tudi v morju, vendar mu lov v mirnih vodah ni všeč. Ponavadi v enem dnevu ulovi tri ribe, kar je tudi dovoljeno. Ribe roparice so: postrv, sulec, ostrž, v stojecih vodah pa som, ščuka in smuč. Vse te rive so pokrite z luskami ali s kožo. Ribič je tudi povedal, da je pri lovru večkrat padel v vodo.

Jerija Urban
2. r. OŠ »V. Bagata«
BRASLOVČE

OBISKALI SMO MLINARJA

Obiskali smo mlinarja v Grajski vasi. Povedal nam je, da je on edini mlinar v naši okolici, ki še melje. Najprej nas je povabil v mlin. Tam smo si ogledali stroje, ki meljejo žito. Žito mu pripeljejo kmetje iz bližnje in daljne okolice. Melje tudi belo in rumeno koruzo, pšenico in ajdo. Iz žita melje štiri vrste moke, zdrob in otrobe.

Bil je prijazen, zato nam je podaril nekaj moke in zdroba. Bil je v delovni obleki. Njegova obleka je bila vsa bela od moke in če bi jo dal v pečico, bi nastal kruh.

Mojca
2. r. OŠ »V. Bagata«
BRASLOVČE

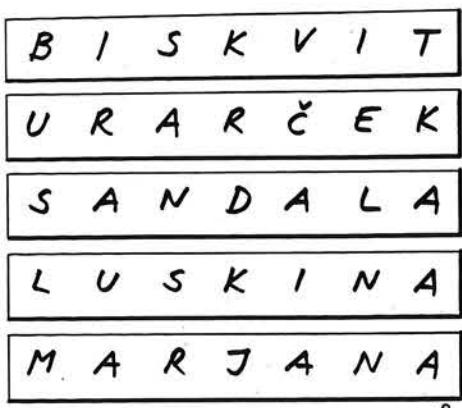
UGANKE IN ZANKE

Jože Petelin

PREMIKALNICA

Ploščice z besedami premikaj drugo nad drugo tako, da boš v treh zaporednih navpičnih kolonah prebral imena treh ptičev. Najbolje bo, da ploščice izrežeš in jih potem premikaš med seboj.

DOPOLNJEVANKA Z ZANIMIVIMI BESEDAMI

PING — — —
COCA — — —
HONG — — —
KIKI — — —
KING — — —
LARI — — —
ŽIV — — —

Zgoraj vidiš napisane samo prve polovice besed, druge polovice moraš na črtice vpisati sam.

To ne bo ravno težko, kajti desna polovica vsake besede se od leve razlikuje samo v eni črki.

Primer: C I G U — — —

Vpisati moraš M I G U, tako da skupaj prebereš: CIGUMIGU.

V koliko minutah ti bo uspelo dopolniti vse besede?

PREPLETENKA

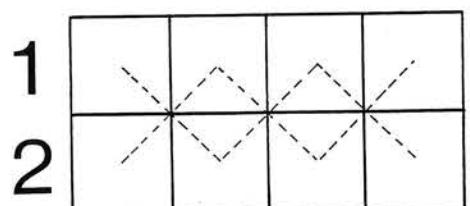
»ŠTIRI ŽIVALI«

V štiri polja prve vodoravne vrstice, ki je označena s številko 1, vpiši ime živali iz rodu zveri, z dolgim in iztegnjenim telesom, kratkimi nogami in gostim kožuhom, ki je zelo cenjeno. Dobro pleza, dolga je do 50 centimetrov, v njen rod pa poleg — — — zlatice sodijo še — — — belica, sobolj, hermelin, norka in munk.

V štiri polja druge vodoravne vrstice, ki je označena s številko 2, pa vpiši ime drobne živalce, ki topla poletja preživi v plašču, mrzle zime pa v kopalkah, ki so shranjene v omari. Uničuje volno, krzno in tkanine.

Potem, ko si vpisal imeni obeh živali, črke beri tako, kot kažeta dve črtkasti črti. Kaj boš prebral?

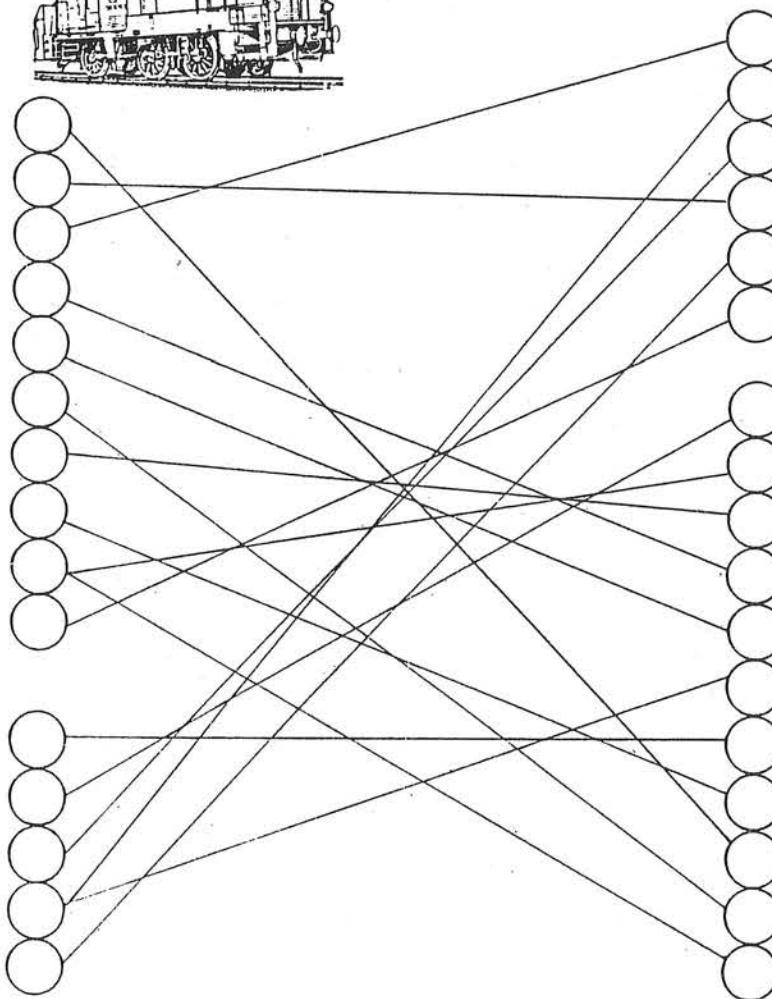
Imeni še dveh živali, ki sta med seboj v sorodstvu.

PROMETNA UGANKA

Kateri dve vozili sta na sliki? Ugani in obe besedi vpiši navpično v krogce, ki so na levi strani. Ime spodnjega vozila ima deset, zgornjega pa pet črk.

Potem črke s pomočjo ravnih črt prenesi v krogce na desni strani. Ko boš prenesel vse, boš navpično prebral še en prometni pojem.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.**

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Majda Železnik — Uredništvo, uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796410, 7796600 — Fotostavek in tisk: Graphart, Drev. D'Annunzio 27/E, 34138 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 3.000 lir, dvojna: 4.000 lir, naročnina: 20.000 lir

Galeb je registriran na sodišču
v Trstu pod št. 158 od 3. maja
1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

